

VỊ TRỜI HỌC ĐẠO

Toàn Không

(Tập A-Hàm, quyển 4, trang 540)

Một vị Trời có dung mạo tuyệt diệu, từ thân tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu soi khắp rừng cây công-tử Kỳ-Đà tại thành Xá-Vệ. Vào lúc cuối đêm gần về sáng, vị Trời ấy đến chỗ đức Thích-Ca Mâu-Ni tại Tịnh-xá Kỳ-Hoàn, trong vườn Cấp-Cô-Độc. Vị Thiên cúi đầu lễ Phật, rồi cất tiếng nói kệ hỏi:

Cái gì nặng hơn đất?
Cái gì cao hơn không?
Cái gì nhanh hơn gió?
Cái gì nhiều hơn cỏ?

Phật nói kệ đáp:

Giới đức nặng hơn đất,
Ngạo mạn cao hơn không,
Nhớ nghĩ nhanh hơn gió,
Tư tưởng nhiều hơn cỏ.

Sau khi nghe lời dạy xong, vị Trời ấy phấn khởi vui mừng, cúi đầu lễ Phật, rồi biến mất trong nháy mắt.

LỜI BÀN:

Cái gì nặng hơn đất? Chúng ta tự hỏi xem trái đất chứa đủ thứ sắt thép, sỏi đá, núi rừng, đất nước v.v... nặng như thế còn có gì nặng hơn được; thế mà Đức Phật bảo còn có thứ nặng hơn nữa, đó là Giới đức. Giới là giới hạn, răn dạy ngay thẳng, Đức là đạo lý làm người, điều thiện; Giới Đức là làm thiện tránh ác. Đức Phật dạy:” làm thiện tránh ác còn nặng hơn cả sức nặng của trái đất, thật là lời vàng.

Cái gì cao hơn không? Thử nghĩ xem đâu có cái gì cao hơn không gian mênh mông, Đức Phật bảo: Ngạo mạn còn cao hơn cả không nữa, vì sự ngạo mạn của con người vô giới hạn. Thế giới điên đảo vì sự ngạo mạn của con người, thật là ý ngọc.

Cái gì nhanh hơn gió? Gió thoảng qua, gió bão rất nhanh, cũng có thứ nhanh hơn gió như ánh chớp, tốc độ của ánh sáng. Nhưng Đức Phật dạy: “Nhớ nghĩ nhanh hơn gió”, vì chợt nhớ, chợt nghĩ nhanh như chớp mắt, nên nhớ nghĩ là nhanh nhất, như khi chúng ta nghĩ tới một nơi dù gần hay xa tới đâu đi nữa, chúng ta liền thấy ngay trong vài sát na (1 giây đồng hồ

= 75 sát na). Thí dụ chúng ta nghĩ tới mặt Trăng, mặt Trời chỉ vài sát na là tới liền, còn tốc độ ánh sáng dù có mau cũng phải hơn 1 giây mới tới được mặt Trăng và phải mất 50 giây mới tới mặt Trời. Thật là tuyệt diệu.

Cái gì nhiều hơn cỏ? Trái đất này cỏ mọc biết bao nhiêu như thế, làm sao mà tính cho hết; thế mà Đức Phật bảo: Tư tưởng nhiều hơn cỏ, tư tưởng là suy nghĩ hết việc này qua chuyện khác, suốt ngày (nhớ, nghĩ) suốt đêm (nằm mơ), từ đời này qua đời khác không ngưng nghỉ; bởi vậy: tư tưởng còn nhiều hơn cỏ, sao mà đúng thế.

Những lời Phật dạy đều nằm ngoài sự suy tưởng của con người; vì vậy, vị Trời được Phật chỉ dạy, nghe xong suy nghĩ thấy chí lý quá, hay quá nên ghi nhớ, vui vẻ phấn khởi, rồi lễ Phật mà đi.

Đối với Phật tử chúng ta: đọc được những lời dạy quý báu này, nên cố gắng ghi nhớ để thực hành, thực hành cái gì? Thực hành giữ Giới đức, thực hành bỏ kiêu căng ngã mạn, bỏ suy nghĩ tưởng nhớ những chuyện không đâu, như vậy là chúng ta có Tu vậy....

*

* *

CẦU XIN CÓ HIỆU QUA KHÔNG?

(Trung A-Hàm, quyển 1, từ trang 157 đến 163)

Thời đức Phật du hoá tại vườn A-nan-Đà trong rừng Tương-thôn-Mại, có một vị Trời Ca-Di-Ni (Vị này từ cung Phạm Thiên đến) với sắc tướng uy nghi, chiếu sáng rực rỡ, lúc đêm gần về sáng đến nơi đức Phật cúi đầu lễ rồi thưa:

- Thưa đức Thế-Tôn, các người cao ngạo nói rằng: “*Nếu có người nào chết đi, họ có thể làm cho tự do sinh lên cõi Trời*”. Đức Thế-Tôn là đấng Pháp-chủ của Trời và Người, con mong muốn đức Thế-Tôn làm cho người chết được sinh lên cõi Trời.

Đức Phật hỏi:

- Này Ca-Di-Ni, Ta hỏi ông tùy theo sự hiểu biết mà trả lời, nếu trong thôn-ấp có người làm ác về thân khẩu ý. Thân làm ác như sát sanh, trộm cướp, tà dâm; miệng nói ác như nói dối, nói lời thêu dệt, nói giọng hai lưỡi, nói lời

độc ác; ý nghĩ ác như tham lam không cho mà lấy muốn cướp đoạt cho mình, sân hận thù hận, nghĩ và hành động tà vạy ngu si; người ấy khi chết, nếu có một người hay một số người van xin, kêu gọi, cầu xin để người ấy được sinh lên cõi Trời, liệu có được không?

Trời Ca-Di-Ni đáp:

- Không thể được, thưa đức Thế-Tôn.

Đức Phật khen:

- Đúng thế, nếu người chết ấy khi còn sống đã làm mười điều ác, mà khi chết lại được sinh lên cõi Trời, việc đó không thể có, hoàn toàn không thể xảy ra; cũng như có người ôm tảng đá lớn ném vào trong hồ nước, nếu có một người hay một số người chấp tay cầu nguyện, van xin, khẩn khoản nài xin v.v... mong cho tảng đá nổi lên mặt nước, như vậy tảng đá có nổi lên không?

Trời Ca-Di-Ni trả lời:

- Không thể được, thưa Thế-Tôn.

Ngài hỏi tiếp:

- Nếu như có người tinh tấn siêng tu, làm mười điều lành, thành tựu diệu pháp; nghĩa là không giết người hại vật mà chỉ làm lợi cho người và vật, không lấy của người không cho, không dâm dăng, không nói dối mà chỉ nói thật. Không nói thêu dệt, không nói hai lưỡi, không nói lời độc ác mà chỉ nói lời hiền hòa và đúng sự thật; không tham lam, không giận dữ thù hận, không tà kiến ngu si mà chỉ suy nghĩ hành động chân chính. Khi người ấy chết đi, có một số người nguyện rửa, cầu xin mong cho người ấy sa vào Địa-ngục, liệu có được không?

Trời Ca-Di-Ni đáp:

- Thưa đức Thế-Tôn, không thể được.

Ngài khen:

- Đúng thế, nếu một người đã đoạn trừ làm mười điều ác, chỉ làm điều lành, siêng tu diệu pháp; khi người ấy qua đời, nếu có một số người nguyện rửa, cầu xin cho người ấy đọa vào địa ngục thì điều này không thể xảy ra. Ngược lại: người ấy sẽ được sinh đến cõi tốt, cũng như có người đổ dầu mỡ xuống nước, dầu mỡ tự nhiên nổi lên, không thể cầu nguyện, van xin mà dầu mỡ chìm xuống được.

Sau khi nghe giảng: vị Trời phán khởi, vui vẻ, cúi đầu lễ Phật, rồi trong khoảnh khắc biến mất.

LỜI BÀN:

Cầu xin mà có hiệu quả, chẳng có ai không cầu, cứ ngồi đó mà cầu nguyện là tự có tất cả, chẳng phải làm việc vất vả, cần gì phải học hành cực nhọc; ta cứ thủng thẳng làm việc, cứ từ từ mà học hành, đâu cần chạy đua với cái đồng hồ cho khổ trí, đâu cần thức khuya dậy sớm cho mệt thân, vì sao? Vì cứ tin tưởng tuyệt đối vào sự cầu nguyện là có, là được tất cả những gì ta mong muốn, một số người nghĩ như vậy; nhưng thử hỏi cứ ngồi đấy mà cầu nguyện, không chịu làm việc, không chịu học hành, không chịu làm các việc thiện, liệu có được kết quả mà ta mong cầu không?, hay như người ngủ mơ, tưởng có thật, nhưng khi thức dậy chẳng có gì; đó là mong cầu hão huyền, không tưởng, thật là mất thời giờ vô ích.

Nói rằng: Đạo Phật cũng có cầu nguyện, cầu vãng sinh chẳng hạn, như vậy cũng vô ích sao? Không phải thế, sự cầu này nếu ai hiểu đúng ý nghĩa, trước nhất phải làm các điều lành, tránh làm các điều ác, thứ đến là trong khi cầu tâm phải trong sạch, thanh tịnh, nhất tâm không loạn tưởng thì mới ứng nghiệm, còn không được như vậy sẽ chỉ như vẹt kêu suốt ngày chẳng ích gì.

Một số người tới chùa lễ Phật để xin phù hộ buôn may bán đắt, xin cho con cháu đỗ đạt v.v..., đây là sự cầu xin không đúng, chúng ta cần sửa lại bằng cách chỉnh đốn việc buôn bán sao cho khách hàng đến tiệm của mình nhiều hơn trước tự nhiên phát triển lên. Bằng cách khuyến khích, hay nhờ người dạy dỗ con cháu chăm học sẽ đỗ đạt, Phật không bao giờ phù trợ cho những kẻ làm ác, lười biếng mà mong cầu được cái nọ cái kia.

Chúng ta không nên tin tưởng một cách mù quáng, như mới nghe người này hay người kia nói chỗ này linh, chỗ kia thiêng là tin liền, mà phải xem xét kỹ lưỡng hư thực ra sao? Như có người nói: *"Trong cục đá kia có vàng"*, nếu không có gì chứng minh được trong cục đá có vàng, ta không nên tin. Những loại tin như thế là tin mù quáng, có biết bao nhiêu người tin người mất hết gia tài sự nghiệp v.v...

Đến chùa lễ Phật để tỏ lòng tôn kính Phật là bậc hy sinh cả cuộc đời cho sự nghiệp giáo hóa chúng-sanh, chúng ta tôn kính Ngài là bậc giác ngộ, trí tuệ tối thắng nhất, hiểu biết cùng tận tất cả mọi vấn đề trong vũ trụ; chúng ta kính lễ Phật để tỏ lòng biết ơn Ngài đã mở mang sự hiểu biết,

phá màn mây đen tối bao phủ lên sự hiểu biết của con người. Chúng ta chỉ xin Ngài phù trợ cho chúng ta sự sáng suốt, tính chịu đựng, lòng khoan dung độ lượng và tâm an bình mà thôi.....

Toàn Không